

Студент 4 курсу

факультету менеджменту та маркетингу ХНЕУ

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Анотація. Розглянуто основні напрями вдосконалення інноваційної діяльності підприємства.

Анотация. Рассмотрены основные направления усовершенствования инновационной деятельности предприятия.

Annotation. The main directions of improving the enterprise innovation activity are considered.

Ключові слова: інноваційна діяльність, удосконалення.

Зараз у науці й практиці склалися цілком визначені напрями вдосконалення інноваційної

діяльності на підприємстві. Під напрямом удосконалення автор розуміє виділення з ланцюга взаємозалежних цілей кількох (чи однієї), що є за встановленими критеріями найважливішими для конкретних виробничих умов і визначення найбільш ефективних шляхів їх досягнення.

Дослідженнями в напрямі організації інноваційної діяльності підприємств приділяли увагу такі вчені, як: Завлін П. Н., Казанцев А. К., Мінделі Л. Е., Мазур І. І., Шапіро В. Д., Тріфілова А. О. та ін.

Узагальнення наявних досліджень дозволяє розділити всі напрями вдосконалення інноваційної діяльності підприємства на планово-економічні, організаційно-технічні й організаційно-управлінські (рисунок).

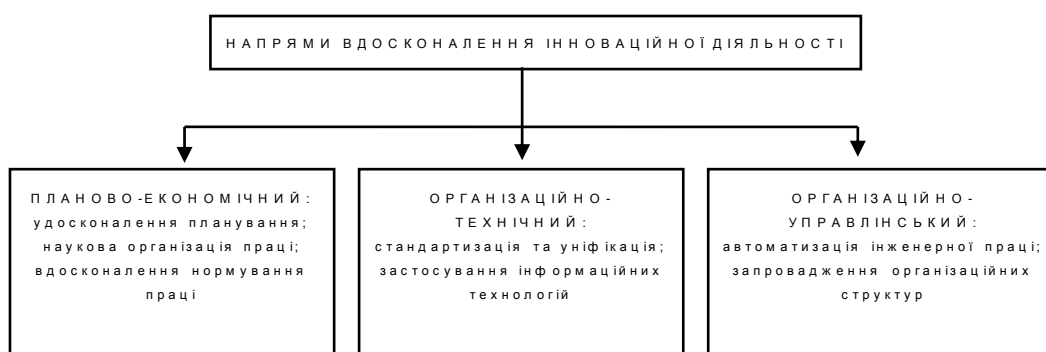

Рис. Напрями вдосконалення інноваційної діяльності підприємства

Питання планування досить повно досліджені багатьма авторами робіт з удосконалення підготовки виробництва [1]. У практичній діяльності органи управління також постійно працюють над удосконаленням інноваційного процесу за певними напрямками.

У тісному зв'язку з першим напрямом знаходиться другий – удосконалення фінансування та матеріального стимулювання у сфері науково-технічних розробок.

Науково обґрунтоване планування не є можливим без розробки нормативної бази. Широке застосування нормування проектних робіт стало звичайною практикою конструкторських організацій.

Особливе місце у системі планування займає вдосконалення оперативного управління розробками нової продукції. Труднощі оперативного планування починаються з недоліків календарного планування, якому властиві менш ніж техніко-економічному плануванню, обґрунтованість, відсутність об'ємно-календарних розрахунків за підрозділами і виконавцями, обмежене застосування сіткових, програмно-цільових та економіко-математичних методів.

Організаційно-технічний напрям становить технічну підготовку виробництва до освоєння нової продукції, технологічних процесів і включає уніфікацію й стандартизацію технічних елементів системи (деталей, складальних одиниць, технологічних процесів), уніфікацію і стандартизацію етапів робіт, документного забезпечення, організаційних елементів; автоматизацію проектування [2].

Стандартизація охоплює організаційний аспект підготовки виробництва. До неї відносяться регламентування переліку і послідовності робіт, створення науково обґрунтованих нормативів роботи й етапи підготовки виробництва.

Уніфікація виробів є базою стандартизації і визначає рівень можливостей останньої. Коефіцієнт уніфікації в машинобудуванні є досить високим і становить у галузях автомобілебудування 0,75 – 0,8, електротехнічної промисловості – 0,7, нафтовому і хімічному машинобудуванні – 0,65, у виробництві приладів і засобів автоматизації – 0,6, верстатобудуванні – 0,6 – 0,8 [1].

Останнім часом швидко розвивається організаційно-управлінський напрям, що припускає практичні дослідження можливостей технічних засобів автоматизації для розрахунків, вибору оптимального варіанта конструкції, процесу тощо. Створено систему автоматизованого проектування конструювання і технічної підготовки виробництва – автоматизованого пошукового конструювання, автоматизованого робочого місця конструктора і технолога.

Удосконалення структур управління підготовкою виробництва відбувається по-різному, зокрема шляхом створення ланок управління по горизонталі за рахунок дроблення функцій підготовки виробництва, створення програмно-цільових структур та інформаційних підсистем управління.

Ускладнення і розширення питань про функції комплексної підготовки виробництва привело до того, що в її структурі, крім традиційних відділів з'явилися нові функціональні відділи, наприклад відділ планування, координації і контролю за впровадженням нової продукції [3]. Цей відділ збирає, обробляє інформацію про стан керованих об'єктів, підготовлює рішення про розподіл завдань, термінів і ресурсів на їх виконання.

З розвитком НТП виникли передумови для створення принципово нових організаційних форм управління – програмно-цільових структур. У підготовці

виробництва такі структури називають системами управління проектами. Особливість програмно-цільових структур помагає насамперед у тому, що всі канали зворотного зв'язку покладаються безпосередньо на керівника проекту, в той час як у лінійно-функціональній структурі інформація зворотного зв'язку про результати виконавчої діяльності потрапляє до керівника проекту тільки через вищі рівні управління.

Отже, підготовка виробництва є важливою ланкою у процесі впровадження досягнень НТП у практику підприємств. Вона стає окремою виробничою функцією, самостійним елементом відтворення внаслідок розподілу праці, що розвивається. Тому потрібне теоретичне осмислення сутності, цілей і завдань основних напрямів розвитку комплексної підготовки виробництва в умовах цього виробництва, що динамічно розвивається, представляє значний науковий і практичний інтерес.

Наук. керівн. Веретенникова Г. Б.

Література: 1. Гриньова В. М. Функціонально-вартісний аналіз в інноваційній діяльності підприємства: монографія / Гриньова В. М. – Х.: Видавничий дім "ІНЖЕК", 2004. – 128 с. 2. Краснокутська Н. В. Інноваційний менеджмент: навч. посібн. / Краснокутська Н. В. – К.: КНЕУ, 2003. – 504 с. 3. Організаційно-економічне забезпечення управління інноваціями на промислових підприємствах: автореф. дис... д-ра екон. наук: 08.02.02 / Л. М. Матросова; НАН України. Центр дослідж. наук.-техн. потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва. – К., 2002. – 36 с.